

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 247/2023-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Ladislava Dudíťa a Libora Duľu (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **mesta Banská Bystrica**, Československej armády 26, Banská Bystrica, IČO 00 313 271, zastúpeného Advokátskou kanceláriou GREG & MESSINGEROVÁ, s. r. o., Horná Strieborná 4, Banská Bystrica, IČO 47 253 011, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Ján Gereg, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6 Cdo 198/2020 z 30. novembra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 12. apríla 2023 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, 2 a 3, čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy, ako aj svojich práv podľa čl. 35 ods. 1, 2 a 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

2. Sťažovateľ uviedol, že predmetom ústavnej sťažnosti je právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vyjadrený v jeho uznesení č. k. 2 Cdo/325/2020 z 28. novembra 2022 prijatý v nadväznosti na uznesenie najvyššieho súdu č. k. 6 Cdo/9/2016 z 22. februára 2017, v ktorých bolo vyčítané sťažovateľovi, že svoj nárok na náhradu škody, ktorý vznikol nezákonným odpísaním finančných prostriedkov z jeho účtu vo výške 1 455 029,16 eur s príslušenstvom, nemôže uplatňovať proti Slovenskej republike, pokiaľ prv neuplatní takýto nárok proti vlastnej príspevkovej organizácii Investorský útvar mesta Banská Bystrica (ďalej len „IÚM Banská Bystrica“), prípadne proti obchodnej spoločnosti TIKKA INVESTMENTS LIMITED sídliacej na Cypre. Až po neúspešnom uplatnení týchto nárokov môže vzniknúť nárok proti Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky. Tento

právny názor sa preniesol z uznesenia najvyššieho súdu č. k. 6 Cdo/9/2016 z 22. februára 2017, ktorým boli zrušené predchádzajúce rozhodnutia Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 7 C 16/2011-134 zo 7. novembra 2012, ako aj Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 17 Co 2/2013 z 26. februára 2014, ktorými bol uplatnený nárok sťažovateľovi riadne priznaný. V ďalšom konaní preto okresný súd zamietol žalobu rozsudkom č. k. 7 C 16/2011-391 z 19. júla 2018 potvrdeným rozsudkom krajského súdu č. k. 16 Co/31/2019 z 11. marca 2020. Dovolanie, ktoré bolo podané proti predmetným rozhodnutiam všeobecných súdov, bolo odmietnuté uznesením najvyššieho súdu č. k. 6 Cdo 198/2020 z 30. novembra 2022 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

3. Sťažovateľ zdôraznil, že nebol nikdy účastníkom konania, ktoré tvorilo právny titul pre nezákonne vedenú exekúciu, ktorá bola zrušená rozhodnutiami najvyššieho súdu (sp. zn. 4 Cdo 232/2006 a sp. zn. 5 Cdo 2/2007). Predtým však bola odpísaná uplatnená peňažná suma z účtu sťažovateľa, čo bolo dôvodom podania žaloby a predmetom rozsudku okresného súdu č. k. 7 C 16/2011 zo 7. novembra 2012 potvrdeným odvolacím súdom rozsudkom č. k. 17 Co 2/2013 z 26. februára 2014. Po vyslovení odlišného právneho názoru v uznesení najvyššieho súdu č. k. 6 Cdo 9/2016 z 22. februára 2017 všeobecné súdy uplatnený nárok sťažovateľa zamietli z dôvodu, že je potrebné najprv vymáhať neoprávnený majetkový prospech od TIKKA INVESTMENTS LIMITED so sídlom na Cypre a až potom, ak by takéto uplatnenie nároku bolo neúspešné, prichádzala by do úvahy žaloba proti Slovenskej republike. Pre úplnosť sťažovateľ uvádza, že svoje nároky oprel o zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“). Sťažovateľ zdôraznil, že v tomto zákone nie je ustanovenie o povinnosti obligatórne uplatniť náhradu škody proti štátu najprv vo vzťahu k tretiemu subjektu, ktorému na účet boli pripísané peňažné prostriedky, a až v prípade neúspešnosti proti tomuto subjektu žalovať Slovenskú republiku. Sťažovateľ tvrdí, že právnu úpravu nie je možné nahradiť právnym názorom (judikátom), ktorý bude obligatórnou podmienkou na podanie žaloby proti Slovenskej republike (štátu).

4. Sťažovateľ tiež zastáva právny názor, že nárok na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia má vo vzťahu k iným nárokom vrátane nároku na náhradu škody len subsidiárnu povahu. Sťažovateľ dodáva, že do exekučného konania sa ako jeho účastník dostal tak, že slovenský exekútor prepísal pasívne legitimovanú stranu povinného z IÚM Banská Bystrica na sťažovateľa, ignorujúc § 92 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, ktorý platil v tom čase aj na exekučné konanie. Teda k fatálnym pochybeniam došlo na území Slovenskej republiky nezákonným postupom slovenských orgánov, najmä slovenského exekútora, ktorému slovenský súd schválil takýto postup, čo bolo nepochybne v bezprostrednej príčinnej súvislosti s následkom, ktorý nastal, teda s nezákonným odpísaním peňažných prostriedkov z účtu sťažovateľa, a preto nemožno súhlasiť s tým, aby uplatnený nárok bol najprv ako obligatórna podmienka uplatňovaný vo vzťahu k cyperskej spoločnosti TIKKA INVESTMENTS LIMITED, prípadne proti vlastnej príspevkovej organizácii sťažovateľa – IÚM Banská Bystrica, pretože je to v rozpore s čl. 47 ods. 3 ústavy, keďže vytvára pre Slovenskú republiku „ochranný múr“ na uplatnenie náhrady škody.

5. Sťažovateľ konštatuje, že napadnutým rozhodnutím bola narušená koncepcia spravodlivého súdneho konania, ktorého súčasťou je princíp rovnosti zbraní, pričom ani IÚM Banská Bystrica svojím konaním bezprostredne nezapríčinil stav odpisu peňažných prostriedkov z účtu sťažovateľa,

čo zrealizoval slovenský exekútor, ktorého postup odobril slovenský súd. Bezúspešnosť týchto nedôvodne požadovaných žalôb na tretie subjekty je pri právnej analýze každému jasná. Nehovoriac o tom, že v prípade spoločnosti TIKKA INVESTMENTS LIMITED so sídlom na Cypre ide o schránkovú obchodnú spoločnosť.

6. Porušenie práva na spravodlivý proces sťažovateľ vidí v tom, že všeobecné súdy bez akejkoľvek zákonnej opory vyslovili, že existencia nezákonného rozhodnutia podľa § 6 zákona č. 514/2003 Z. z. nepostačuje na úspešné uplatnenie si preukázateľne vzniknutej škody, ale že je potrebné splniť ďalšie predpoklady, a to uplatňovať si najprv nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Takýto postup je podľa názoru sťažovateľa bez právneho základu, pretože zákon č. 514/2003 Z. z. taký postup neupravuje, nemá oporu v žiadnej právnej teórii a je len ničím nepodloženým arbitrárnym názorom všeobecných súdov, ktoré zjavne smerujú k vylúčeniu zodpovednosti Slovenskej republiky za škodu spôsobenú jej orgánmi.

7. Už aj dĺžka predchádzajúceho nezákonného exekučného konania spôsobila to, že exekútor peňažné prostriedky, ktoré odňal z účtu sťažovateľa, mohol odoslať na Cyprus. V konaní pred všeobecnými súdmi nemožno vnucovať sťažovateľovi ako žalobcovi, aby preukazoval bezúspešnosť žalôb o vydanie bezdôvodného obohatenia vo vzťahu k tretím subjektom, aby až potom mohla nastúpiť zodpovednosť Slovenskej republiky. Skutočnosť, či došlo k neoprávnenému obohateniu tretích subjektov, všeobecné súdy v celom konaní neskúmali vôbec. Právny názor vyslovený v napadnutom rozhodnutí prehlbuje princíp právnej neistoty, ako aj princíp nerovnosti strán. Vyslovený názor o konkurencii nároku na náhradu škody a nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia je vytvorením právneho stavu, ktorý zákon nepozná.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1, 2 a 3 ústavy a čl. 36 ods. 1, 2 a 3 listiny) a porušenie rovnosti strán (čl. 47 ods. 3 ústavy) v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho súdu, ktorým dovolanie sťažovateľa odôvodnené dovolacími dôvodmi podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) a c) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) odmietol. Sťažovateľ predovšetkým nesúhlasí s právnym názorom konajúcich všeobecných súdov vyplývajúcim z predchádzajúceho uznesenia najvyššieho súdu v tejto veci, v zmysle ktorého mal najprv uplatniť svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia proti svojej príspevkovej organizácii ešte pred uplatnením nároku na náhradu škody proti Slovenskej republike, ktorá mala byť spôsobená rozhodnutím krajského súdu o zamietnutí návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie v exekučnom konaní vedenom proti príspevkovej organizácii sťažovateľa – IÚM Banská Bystrica (ktorej zriaďovateľom bol sťažovateľ) ako povinnému, čím došlo k nezákonnému odpísaniu sumy 1 455 029,10 eur z účtu sťažovateľa (neskôr označeného ako povinný v exekučnom konaní) v prospech cyperskej spoločnosti ako oprávneného. Toto rozhodnutie bolo následne zrušené najvyšším súdom v dovolacom konaní, v dôsledku čoho bola vedená exekúcia vyhlásená za neprípustnú.

9. Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre opakovane uvádza, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01,

III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. K porušeniu tohto základného práva by mohlo dôjsť predovšetkým vtedy, ak by bola komukoľvek odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, teda pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 216/06).

10. Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (rovnako podľa čl. 36 ods. 1 listiny) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

11. Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom na zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

12. Sťažovateľ podal dovolanie z dôvodov podľa § 420 písm. f) CSP a podľa § 421 ods. 1 písm. b) a c) CSP. Zmätočnosť rozsudku krajského súdu podľa sťažovateľa spočívala v nedostatku odôvodnenia vo vzťahu k právnomu názoru odvolacieho súdu o potrebe uplatnenia nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia ešte pred podaním žaloby o náhradu škody proti štátu, hoci uvedený postup by znamenal zmarenie reálnej možnosti uplatniť si náhradu škody proti štátu. V rámci uplatneného dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia sťažovateľ formuloval otázku (dosiaľ dovolacím súdom neriešenú), či je predpokladom úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci preukázanie bezúspešného uplatnenia nároku poškodeného na vydanie bezdôvodného obohatenia, a tiež otázku, či taká žaloba má predchádzať žalobe o náhradu škody proti štátu alebo je súd konajúci o žalobe proti štátu oprávnený si vyriešiť otázku úspešnosti žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia ako predbežnú (k čomu neexistuje jednotná prax dovolacieho súdu).

13. Ústavný súd aj s poukazom na svoju stabilizovanú judikatúru zdôrazňuje, že otázka posúdenia, či sú/nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí (v zásade) do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je v zásade otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (napr. II. ÚS 324/2010, II. ÚS 471/2017). Výnimkou je len situácia ústavnej neutržateľnosti rozhodnutia najvyššieho súdu.

14. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach

a základných slobodách (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, z novších napr. II. ÚS 206/2015, I. ÚS 41/2019). Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.

15. Najvyšší súd rozhodoval o dovolaní napadnutým uznesením už druhýkrát, pričom v prvom dovolacom konaní iniciovanom žalovanou Slovenskou republikou, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, boli predchádzajúci rozsudok krajského súdu č. k. 17 Co 2/2013 z 26. februára 2014 aj rozsudok okresného súdu č. k. 7C 16/2011 zo 7. novembra 2012 vo vyhovujúcej časti zrušené a vec vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Najvyšší súd v predmetnom rozhodnutí, ktorým boli súdy nižšej inštancie viazané, vyslovil (okrem iného) právny názor, že súdy nižšej inštancie vec nesprávne právne posúdili vo vzťahu k dôvodu vzniku bezdôvodného obohatenia ako plnenia povinnosti za iného (IÚM Banská Bystrica), čo viedlo k pochybnostiam o dostatku skutkových zistení a aplikácii na vec neaplikovateľnej judikatúry.

16. Aktuálne dovolanie sťažovateľa, v ktorom uplatnil dovolacie dôvody podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) a c) CSP, proti rozsudku krajského súdu č. k. 16 Co 31/2019 z 11. marca 2020, ktorým potvrdil zamietavé rozhodnutie súdu prvej inštancie, najvyšší súd odmietol ako neprípustné v zmysle § 447 písm. c) CSP.

17. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP najvyšší súd po všeobecnej charakteristike prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP poukázal (v bode 18) na skutkový stav považovaný krajským súdom za rozhodujúci, stanoviská strán sporu a výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania, relevantnú právnu úpravu a z uvedeného vyvozené právne názory, zdôrazňujúc kasačnú záväznosť predchádzajúceho rozhodnutia dovolacieho súdu v tejto veci, ktorá sa do posudzovaných rozhodnutí premietla. Následne najvyšší súd vyvodil záver, že rozhodnutie odvolacieho súdu nemožno považovať za nepreskúmateľné, a teda nie je daná prípustnosť dovolania pre sťažovateľom namietanú zmätočnosť.

18. Najvyšší súd sa v sťažovateľom napadnutom uznesení zaoberal aj prípustnosťou dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) a c) CSP tak, ako ho vymedzil sťažovateľ v postavení dovolateľa. Najvyšší súd po skonštatovaní všeobecnej charakteristiky tohto dovolacieho dôvodu (body 20 a 21), ako aj správneho sformulovania položených dovolacích otázok skonštatoval, že meritórnemu prejednaniu dovolania bránila nemožnosť stotožnenia sa s názorom sťažovateľa, že nastolená právna otázka ešte nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená, ani s ďalším jeho názorom, že v čase začatia dovolacieho konania by malo ísť o stav rozdielnosti rozhodovania dovolacieho súdu (bod 22).

19. Najvyšší súd ďalej poukázal na svoje predchádzajúce uznesenie č. k. 6 Cdo 9/2016 z 22. februára 2017 v tejto veci, ako aj uznesenie č. k. 6 Cdo 27/2016 z 29. novembra 2016 v obdobnej veci, v ktorých sa zaoberal otázkou konkurencie viacerých nárokov, konštatujúc korektnosť predchádzajúcej judikatúry (použiteľnej), za súčasného vysvetlenia, že iba dve rozhodnutia senátu 2Cdo sú vybočením z tejto praxe, čiže excesom, z čoho vyplýva aj neopodstatnenosť tvrdení sťažovateľa o nesprávnom právnom posúdení jeho právnej veci

všeobecnými súdmi. Súčasne najvyšší súd konštatoval, že bolo možné v dovolacom konaní napadnúť aj právne závery, s ktorými sťažovateľ nesúhlasí, avšak pri inej formulácii dovolania nespočívajúcej len v tvrdení o pretrvávajúcej rozdielnosti rozhodovania aj v čase po rozhodnutiach sp. zn. 6 Cdo 9/2016 a sp. zn. 6 Cdo 27/2016 (bod 23 odôvodnenia), keď bola judikatúra dovolacieho súdu v tejto otázke kontinuálna.

20. V ďalších bodoch odôvodnenia (25 až 32) najvyšší súd, vychádzajúc zo svojej predchádzajúcej judikatúry, nad rámec odmietnutia dovolania (pre absenciu dôvodu prípustnosti dovolania zameraného na nesprávne právne posúdenie veci) vecne vysvetlil posudzovanie konkurencie nárokov na náhradu škody a vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia smerujúce proti rôznym osobám a v tejto súvislosti črtajúcu sa otázku možnosti spravodlivo žiadať od sťažovateľa pred uplatnením nároku na náhradu škody od štátu vedenie sporu o vydanie bezdôvodného obohatenia vzhľadom na okolnosti predmetnej veci.

21. Berúc do úvahy uvedené, ústavný súd konštatuje, že nezodpovedanie samotnej právnej otázky položenej v dovolaní nič nemení na závere o neprípustnosti dovolania z dôvodu existencie ustálenej rozhodovacej praxe o otázke, že je potrebné najprv žalovať vydanie bezdôvodného obohatenia (v danom prípade od vlastnej príspevkovej organizácie sťažovateľa, za ktorú sťažovateľ bez právneho dôvodu plnil) a následne uplatňovať nárok na náhradu škody od štátu, resp. na závere o neprípustnosti dovolania v dôsledku existencie rozdielnosti použiteľnej judikatúry, keďže sťažovateľom tvrdená rozdielnosť v rozhodovaní o položenej právnej otázke bola už najvyšším súdom odstránená a judikatúra bola v čase podania dovolania už ustálená.

22. Predmetom právneho posúdenia najvyšším súdom tak v súlade s vymedzením rozsahu dovolania nebolo skúmanie správnosti tejto judikatúry ani správnosť jej aplikácie v právnej veci sťažovateľa, keďže napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je založené na existencii relevantnej judikatúry, ktorú možno považovať za jednotnú, nie na meritórnom právnom posúdení formulovanej právnej otázky. Ústavný súd dodáva, že pokiaľ sťažovateľ chcel byť v dovolacom konaní úspešný a primäť najvyšší súd k vecnému preskúmaniu právnych záverov súdov nižšej inštalácie, s ktorými nesúhlasí, musel by odvolacie rozhodnutie napadnúť inak [§ 421 ods. 1 písm. a) CSP] a súčasne vymedziť uplatnený dovolací dôvod v súlade s kvalitatívnymi nárokmi vyplývajúcimi s § 432 ods. 2 CSP a vecným zameraním na otázku identifikovanú v bode 20 tohto odôvodnenia *in fine*.

23. Pokiaľ ide o dôvody prípustnosti dovolania uplatnené podľa § 421 ods. 1 CSP, sú v napadnutom rozhodnutí za daných okolností zdôvodnené dostatočne presvedčivo. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nemožno považovať za formalistické, neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. také, ktoré by bolo založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel v napadnutom konaní aplikovaných ustanovení Civilného sporového poriadku (upravujúcich prípustnosť dovolania a dovolacie dôvody v civilných veciach). V odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa najvyšší súd zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s argumentáciou sťažovateľa, ktorou odôvodňoval prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) a c) CSP. Ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania, pozn.), ktorý by nemal oporu v procesných kódexoch.

24. Ústavný súd zdôrazňuje, že preskúmava skutkové a právne závery súdov z hľadiska parametrov ústavnej udržateľnosti, a to z hľadiska základného práva, ktorého porušenie je namietané. Nie je teda úlohou ústavného súdu, aby v prípade takej (ústavnej) udržateľnosti komplexne nahrádzal rozhodovanie všeobecného súdu. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Pokiaľ teda ústavný súd v súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (prípadne práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny) nezistil žiadne pochybenie zo strany konajúceho súdu, nebolo možné konštatovať ani porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy a podľa čl. 36 ods. 3 listiny.

25. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy (ako aj podľa čl. 36 ods. 2 listiny) ústavný súd konštatuje, že táto ústavná norma upravuje primárne právo toho, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, obrátiť sa pri zákonom splnených podmienkach na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, čo s právnou vecou sťažovateľa nesúvisí.

26. Pokiaľ ide o označené právo na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, ústavný súd v namietanom uznesení nezistil taký výklad zákonných predpisov rozhodných pre vec samotnú, ktorý by mohol vyvolať účinky nezlučiteľné s týmto právom. Zásada rovnosti strán v civilnom procese sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje súd. Najvyšší súd svojím postupom neuprel sťažovateľovi žiadne právo a nijako ho neznevýhodnil. To, že rozhodol v jeho neprospech ako jednej z procesných strán, nemôže byť zásahom do rovnosti v konaní, ale ide o prirodzený výsledok sporového konania.

27. Na základe uvedeného ústavný súd vo vzťahu k označeným základným právam sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 2 a čl. 47 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 51 od. 1 ústavy (ktoré namieta v spojitosti s porušením čl. 46 ods. 1, 2 a 3 a čl. 47 ods. 3 ústavy), ako aj jeho právam podľa čl. 36 ods. 2 listiny považuje ústavnú sťažnosť za zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. mája 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu